

Arrest

**nr. 66 782 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 14 december 2010. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. De verzoekende partij is via Frankrijk het Rijk binnengekomen met een Pools visum.

Op 9 maart 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 9 (2) of (3) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Op 11 maart 2011 stemmen de Poolse autoriteiten met de terugname van de verzoekende partij in.

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. H. (...)

geboren te Erevan , op (in) 04.12.1963

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 14/12/2010 asiel aan in België. Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 01/12/2010 een visum type C voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Poolse autoriteiten. Het visum was geldig van 01/12/2010 tot 15/12/2010 wat maakt dat betrokkene legaal naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat zij nooit het visum gezien heeft maar dat het visum geregeld werd door een smokkelaar. Ze verklaarde dat ze naar België reisde via Frankrijk. Op 06/12/2010 vertrok ze per vliegtuig met een voor haar onbekende vliegtuigmaatschappij van Yerevan (Armenië) naar Parijs. Betrokkene verklaarde dat ze in Parijs van 06/12/2010 tot en met 14/12/2010 bij een kennis verbleef omdat ze zich ziek voelde. Betrokkene verklaarde dat ze op 14/12/2010 met de smokkelaar per auto naar België doorreisde. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze haar paspoort met visum in Frankrijk aan de smokkelaar heeft moeten afgeven.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene verklaarde dat haar zus in België verblijft. We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Bovendien kan dit in België verblijvende familielid niet worden beschouwd als “gezinslid” zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003, die betrekking hebben op hereniging van gezinsleden, in dit geval niet van toepassing zijn. Op grond van de elementen van het dossier wordt geoordeeld dat er geen reden is om te stellen dat de aanwezigheid van de betrokkene in België om een welbepaalde reden noodzakelijk is. Verder wijzen we erop dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Poolse instanties contacten met het bovenvermeld familielid niet uitsluit. We benadrukken ook dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We beklemtonen dat de Poolse instanties op 11/03.2011 op basis van artikel 9.2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze verklaarde tijdens haar verhoor ziek te zijn. Ze verklaarde dat ze aan reumatische artritis leed. We merken op dat er hierdoor geen aanleiding is om te stellen dat de verklaarde ziekte een overdracht aan de Poolse instanties zou verhinderen of dat een overdracht aan Polen vanwege deze verklaarde ziekte in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. We wijzen er ook op dat de betrokkene geen aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indiende.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening 343/2003.

Een terugkeer naar Polen zal door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die op basis van art 9.2 van de Dublin II Verordening toekomt aan de Poolse autoriteiten

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen."

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S. H. (...)

geboren te Erevart, op 04.12.1963

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

het voorwerp is van de beslissing dd. 26.05.2011 (1)

Overwegende dat

- betrokkene op 14/12/2010 een asielaanvraag ingediend heeft in België,

- betrokkene verklaarde op 14/12/2010 in België te zijn aangekomen met een visum voor Polen.

- de Poolse overheid instemde met de overname van betrokkene op 11/03/2011 overeenkomstig art 9.2 van de Dublin Verordening,

- er geen geloof gehecht kan worden aan een eventuele belofte van de betrokkene om ach aan te bieden om terug te keren naar de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat;

- dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en ach vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, namelijk Polen

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te (...)”

2. Over de ontvankelijkheid met betrekking tot de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De Raad wijst erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Op dit vlak is de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, gegrond. Ter terechtzitting gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Verzoekster heeft immers een verzoek ingediend, overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet, om langer dan de in art. 6 van deze Wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven (stuk 3).

Het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit regularisatieverzoek geen uitspraak gedaan werd. Zolang er over dit verzoek geen uitspraak gedaan geworden is, kan er immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden wordt.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een vreemdeling geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T. Vreemd, 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008, blz. 97).”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster meent dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen worden gegeven om reden dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zou hebben ingediend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen.

Zoals de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing geheel terecht heeft vastgesteld, had verzoekster - op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen - geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ingediend.

De bestreden beslissing dateert van 26.05.2011 en werd op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Het is pas op 27.05.2011 (een dag nadat de bestreden beslissing werd genomen) dat verzoekster per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft ingediend.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening houden met de aanvraag op grond van art. 9ter, nu deze op dat moment nog niet was ingediend.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij reeds op 16.06.2011 naar Polen werd overgebracht en het bevel aldus is uitgevoerd.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing helemaal niet genomen werd in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, doch wel in toepassing van artikel 71/3, §3 van het KB van 08.10.1981 dat als volgt luidt:

§ 3.- Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26 quater.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft vastgesteld dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekster haar asielaanvraag, die aan Polen toekomt, zodat de verzoekster overgedragen dient te worden aan Polen.

Zulks wordt overigens niet betwist door verzoekster.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt vastgesteld.

Ook om die reden heeft verzoekster geen belang bij haar kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. De verzoekende partij kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.2. van de Dublin II-verordening. Een middel dat geen betrekking heeft op de bestreden rechtshandeling, is niet ontvankelijk (RvS nr. 78.055, 12 januari 1999). Ten overvloede wordt erop gewezen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, slechts op 27 mei 2011 ingediend werd. Dit is na het nemen van de bestreden beslissing. Voorts werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 14 juli 2011 onontvankelijk verklaard.

Het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"de bestreden beslissingen worden gekenmerkt door een gebrekkige motivering en door een kennelijke onredelijkheid, en de motieven waarop dergelijke beslissingen gebaseerd zijn, kunnen de beslissingen niet dragen.

De beslissing tot vrijheidsberoving (stuk 2) is gemotiveerd als volgt:

' Er geen geloof gehecht kan worden aan een eventuele belofte van de betrokkene om zich aan te bieden om terug te keren naar de voor de behandeling van zijn (sic) asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat;

Dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf tot bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, namelijk Polen'

Er wordt totaal niet gemotiveerd waarom er geen geloof zou kunnen gehecht worden aan een belofte van verzoekster, en verzoekster wordt zomaar voorgesteld als iemand die te kwader trouw is en haar gegeven woord zou breken.

Verzoekster heeft gevolg gegeven aan de oproepingen die haar toegestuurd werden, en zich aangeboden op de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster heeft nooit aanleiding gegeven tot het vermoeden, laat staan de overtuiging, dat zij niet zou ingaan op andere oproepingen, afortiore niet wanneer zij zich er uitdrukkelijk toe zou verbinden op deze oproepingen en bevelen in te gaan.

Vrijheidsberoving is en blijft een uitzonderingsmaatregel, die slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden toegepast. Door te beslissen, zonder enige klaarblijkelijke reden, dat het noodzakelijk was verzoekster van haar vrijheid te beroven teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan Polen te waarborgen, werd er een beoordelings- en inschattingsfout gemaakt. Dit heeft tot gevolg dat er niet voldaan werd aan de materiële motiveringsverplichting en aan het redelijkheidsbeginsel.

Er dient bijgevolg besloten te worden tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen zodat deze beslissingen nietigverklaard, minstens geschorst dienen te worden.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeksters kritiek is uitsluitend gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Echter, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingevolge art. 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing dd. 26.05.2011 tot vasthouding in een welbepaalde plaats.”

3.2.3. Dit middel is uitsluitend gericht tegen de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

De Raad wijst erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Op dit vlak is de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, gegrond.

Het middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen ontvankelijk middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN